

силно преживян и това, което се излива като текст, има своята мощ. В „Когато гръм удари...“ нещата са малко понаправени. Но, както е известно, втората пиеса обикновено е по-трудна за писане и по-несполучлива.

Кремена Димитрова: Бих искала да попитам четиримата присъстващи режисьори: когато работихте с пиесите, налагаха ли се някакви промени в езика – осъвременяване, съкращаване, промени в словореда?

Маргарита Младенова: Аз не съм пипала езика. Напротив, той има собствена, страшно силна музика. Самите монолози, диалози, сблъсъците и конфликтите още на това първо ниво – през изричането – съдържат изключително мощно, силно запътване нанякъде, отказване от нещо, проваляне в нещо, т.е. през неговото слово се живее, а не се изричат някакви мисли. Точно това е силна драматургия. Много интересно е какво ще каже Лили, тя подхожда по друг начин, пресътворява Яворов като свят на базата на „В полите на Витоша“, което е друго начинание. Затова мисля, че вместо културно да се разказват неговите сюжети, е хубаво да има един такъв опит на няколко години, който да носи поетичната страст, заряда на самия Яворов, тая хипермегаенергия, без която просто няма как да се случи Яворов, както и да го четеш.

Лили Абаджиева: Бих повторила думите на Маргарита Младенова. За мен това е поетичен език, няма как да не чуваш музиката му. Не е драма, писана в стих, но е с изключително поетичен език. Безкрайно много харесвам работата на Пенко Господинов в този спектакъл. Знаем, че Христофоров – това едва ли не е Яворов. Последното, което имаше в работата ни, е актьорска суета. И когато слушам, имам чувството, че чуввам гласа на Яворов. Не знам как да го обясня. То е такова несуетно полагане в краката на Яворов. Ако нещо ни оневинява (без да сме имали желанието да вървим срещу света на Яворов), е това, че този текст звучи поетично. Качеството на нашия спектакъл е, че материализира не света на Яворов, а звученето на поетичния език на Яворов. Да се чуе днес този текст – смятам, че това е най-важното качество на нашата постановка. Ние сме по-назад от изследователите на Яворов, но всички знаем как той предсказва своята смърт. Знаем как е написал писмата си, как е продал правата си, за да осигури своето погребение. На моменти в нашия разговор ми се струваше, че искаме да го опаковаме. Ние не можем да се докоснем до Яворов. Той е много по-висш от всички нас, взети заедно. Знаем, че звучи като клише, но когато чуеш езика, когато си дадеш сметка за желанието и усещането, че изграждаш наново българския дух, присъщи на целия кръг „Мисъл“ – неистова необходимост има сега от това. Ние нямаме рецепта как това да стане, нямаме тая дарба и този талант, за